

3. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів в державному секторі, затверджені наказом Мініфіну від 23.01.2015 р. № 11.

4. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів в державному секторі, затверджені наказом Мініфіну від 23.01.2015 р. № 11.

5. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів суб'єктів державного сектору, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 23.01.2015р. № 11.

6. Порядок застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку бюджетних установ. Затверджений ГУ ДКУ 10.12.2016 р., № 114 // Бухгалтерія.— 2017.— № 1.— С.70—84.

7. Шара Є.Ю. Бухгалтерський облік бюджетних установ і організацій. Навчальний посібник. / Є.Ю. Шара, О.М. Андрієнко, Л.І. Жидєєва. - К. Центр учбової літератури, 2016. – 440 с.

© Одношевна О.О., Губарик О.М., 2017

5.2. Методика організації податкового обліку у системі забезпечення економічної стійкості підприємства

Забезпечення економічної стійкості підприємства зумовлена сучасною ситуацією ринкової економіки, що характеризується високим рівнем невизначеності, жорсткої конкуренції та різноманітністю ризиків. Не забезпечивши економічну стійкість своїх підприємств в умовах ринкової економіки, незалежні, самостійні виробники товарів і послуг не зможуть успішно діяти на ринку. Сучасний ринок постійно змінюється. Оскільки зміни відбуваються швидко тому саме пристосування до них стає суттєвою перевагою підприємств у боротьбі з конкурентами. У цих умовах підприємства повинні орієнтуватися на нові принципи та методи організації, засновані, передусім, на удосконаленні внутрішнього механізму управління сталим функціонуванням підприємств. Головним компонентом такої організації є економічна стійкість.

Згідно з результатами досліджень західних вчених, на економічну динаміку в довгостроковій перспективі впливає не стільки податкова політика (принаймні зменшення податкових

ставок, що, власне, не гарантує прискорення економічного розвитку), скільки чинники, такі як накопичення та розповсюдження знань, нагромадження людського капіталу, рівень розвитку інститутів, якість економічної політики держави і бюрократичного апарату. Важливу роль в оподаткуванні відіграє не сама ставка податку, а здійснення ефективного макроекономічного регулювання, якість державних інститутів, значні державні інвестиції у розвиток людського капіталу, впровадження новітніх технологій.

Сучасні умови господарювання та все більш зростаюча роль податків та зборів в діяльності підприємств вимагають внесення коригувань у діючу концепцію бухгалтерського обліку, з метою створення умов для задоволення інформаційних потреб конкретних користувачів в даних щодо розміру та видів об'єктів оподаткування (податкового обліку), а також їх складових для нарахування податків (зборів) та заповнення відповідної звітності.

Організація податкового обліку є важливим елементом у забезпеченні економічної стійкості підприємства. Вірна організація податкового обліку на підприємстві потребує професійних знань та умінь, практичного досвіду. І як результат, відсутність штрафних санкцій та можливість отримання оперативної та точної інформації.

Внесення таких коригувань в першу чергу пов'язано з задекларованим в статті 1 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» поняттям «бухгалтерського обліку» як процесу виявлення, вимірювання, реєстрації, накопичення, узагальнення, зберігання та передачі інформації про діяльність підприємства зовнішнім та внутрішнім користувачам для прийняття рішень.

Такий методологічний підхід сприяв виділенню податкового обліку як окремого елементу системи бухгалтерського обліку, головним завданням якої є задовольняти інформаційні потреби як внутрішніх, так й зовнішніх користувачів. Причому методологічно встановлено прямиий зв'язок, залежність та тотожність між об'єктами податкового та бухгалтерського обліку.

Сучасним обліковим системам притаманне постійне удосконалення традиційних методів вимірювання, групування та відображення операцій, а також введення принципово нових. Розвиваючи концепцію методології податкового обліку, слід враховувати, що завдяки її формуванню мають вирішуватися практичні проблеми ведення обліку на підприємствах.

Особливістю методології податкового обліку є її залежність від досить частих змін законодавчої бази процесу визначення об'єктів та бази оподаткування та досить висока «ціна помилки», яка виявляється через систему санкцій, зокрема фінансових.

Таким чином перед кожним підприємством постає найважливіша та водночас складна проблема – створення інформаційної бази, сформованої в податковому обліку, яка постійно пристосовуючись набувала б все нових якостей та форм для підвищення ефективності процесу визначення об'єктів оподаткування, нарахування податків та зборів, зниження ризику податкової помилки, а також контролю й управління цим напрямком витрачання фінансових ресурсів.

Кожне сучасне підприємство самостійно визначає стратегію своєї діяльності з метою забезпечення економічної стійкості, розробляє власну виробничу програму, визначає цінову політику, асортимент продукції, інвестиційну та інноваційну стратегії, що істотно впливає на зростання відповідальності керівників за прийняття економічно обґрунтованих рішень, і в результаті – на фінансовий результат підприємства та його репутацію на ринку.

Основними законодавчими актами, що регулюють порядок організації та ведення податкового обліку в Україні є:

- Конституція України;
- Податковий кодекс України;
- Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування»;

Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час

здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.

Прийнятий у 2010 році Податковий Кодекс розширив перелік відомостей, які повинен подавати платник податку контролюючим органам. При цьому передбачається поєднання фінансового та податкового обліку як джерел відомостей про податкові розрахунки [3].

Саме тому, можна із впевненістю вважати, що сучасний податковий облік являє собою систему накопичення, обробки та узагальнення інформації, необхідної для забезпечення ефективного та прозорого процесу розрахунку податків та зборів в їх взаємозалежності, та складання податкової звітності у відповідності до порядку, встановленому Податковим Кодексом України та іншими спеціальними законодавчо-нормативними актами з питань оподаткування.

Мета ведення податкового обліку для підприємства є:

- формування повної і достовірної інформації про порядок обліку для цілей оподаткування господарських операцій, здійснених платником податків протягом звітного (податкового) періоду;

- забезпечення інформацією внутрішніх і зовнішніх користувачів для контролю за правильністю, повнотою і своєчасністю обчислення та сплати податків.

Податковий облік як підсистема бухгалтерського обліку організовується так, щоб задовольнити потреби управління і служби податкового менеджменту в інформації щодо формування бази оподаткування підприємств від всіх видів діяльності.

Завдання, які повинні вирішуватися податковим обліком:

- формування повної і достовірної інформації про порядок обліку для цілей оподаткування господарських операцій підприємства;

- забезпечення інформацією про діяльність підприємства, необхідною внутрішнім і зовнішнім користувачам для підготовки податкової звітності, а також для контролю за дотриманням податкового законодавства;

- запобігання негативним результатам господарської діяльності підприємства, пов'язаних із сплатою податків

(уникнення штрафів, переплати, недотримання принципу оптимальності оподаткування тощо);

- виявлення відхилень між окремими порівнянними об'єктами податкового і фінансового обліку з метою їх подальшого аналізу та контролю.

Необхідність ведення обліку в системі оподаткування обумовлена забезпеченням умов для проведення державного контролю за дотриманням податкового законодавства суб'єктами господарювання. Так, платник податків зобов'язаний:

- вести в установленому порядку облік доходів і витрат, складати звітність, що стосується обчислення і сплати податків та зборів;

- подавати до контролюючих органів декларації, звітність та інші документи, пов'язані з обчисленням і сплатою податків та зборів;

- сплачувати податки та збори в строки та у розмірах, встановлених ПКУ;

- подавати на вимогу контролюючих органів (у випадках, визначених законодавством) документи з обліку доходів, витрат та інших показників, пов'язаних із визначенням об'єктів оподаткування (податкових зобов'язань), первинні документи, реєстри бухгалтерського обліку, фінансову звітність, інші документи, пов'язані з обчисленням та сплатою податків та зборів;

- забезпечувати збереження документів, пов'язаних з виконанням податкового обов'язку, протягом строків, встановлених ПКУ.

Платник податків має право:

- безоплатно отримувати в органах державної податкової служби та в митних органах, у тому числі і через мережу Інтернет, інформацію про податки та збори і нормативно-правові акти, що їх регулюють, порядок обліку та сплати податків та зборів, права та обов'язки платників податків, повноваження контролюючих органів та їх посадових осіб щодо здійснення податкового контролю;

- обирати самостійно, якщо інше не встановлено ПКУ, метод ведення обліку доходів і витрат;

- за методикою, затвердженою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики, вести облік тимчасових та постійних податкових різниць, та використовувати дані такого обліку для складання декларації з податку на прибуток [3].

Суб'єкти господарювання зобов'язані вести облік доходів, витрат та інших показників, пов'язаних з визначенням об'єктів оподаткування та/або податкових зобов'язань, на підставі первинних документів, реєстрів бухгалтерського обліку, фінансової звітності, інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків і зборів, ведення яких передбачено законодавством.

До методів традиційного обліку, які використовуються в податковому обліку, можна віднести:

- рахунки;
- подвійний запис;
- документування;
- звітність.

Рис. 1. Методи, що застосовуються у податковому обліку

У свою чергу до специфічних методів податкового обліку відносяться:

Касовий метод - метод податкового обліку, за яким дата виникнення податкових зобов'язань визначається як дата зарахування (отримання) коштів на банківський рахунок (у касу) платника податку або дата отримання інших видів компенсацій вартості поставлених (або тих, що підлягають поставці) ним товарів (послуг), а дата виникнення права на податковий кредит визначається як дата списання коштів з банківського рахунку (видачі з каси) платника податку або дата надання інших видів компенсацій вартості поставлених (або тих, що підлягають поставці) йому товарів (послуг). Касовий метод застосовується з обліку ПДВ при розрахунках з бюджетними організаціями ст.187.7 Податкового кодексу України; з обліку єдиного податку, згідно ст.292.6 ПКУ.

Метод нарахування. Згідно з даними методом результати операцій та інших подій визнаються за фактом їх здійснення (а не в тому випадку, коли грошові кошти або їх еквіваленти отримані або виплачені). Може застосовуватися при нарахуванні всіх діючих, згідно Податкового кодексу України, податків і зборів.

Метод «першої події», коли підставою для виникнення об'єкту оподаткування є факт здійснення першої події за хронологічним порядком, при цьому усі наступні події у рамках відповідної господарської операції не підлягають відображенню в обліку. Наприклад, якщо згідно з договором купівлі-продажу з початку відбувається відвантаження товарів, а потім його сплата, то фактом виникнення об'єкту обліку є відвантаження. Може застосовуватися з обліку ПДВ, згідно ст.187.1 Податкового кодексу України [3].

На практиці найчастіше виникають помилки саме при використанні правила «першої події». Податковий кредит може виникати лише за умови наявності документа – податкової накладної (ПН), яку виписує постачальник або іншого підтверджуючого документа. Однак, якщо постачальник не надасть податкову накладну покупцю, то покупець немає права на податковий кредит (Дт 641) у звітному періоді (у разі, якщо не надасть заяву (скаргу) податковому органу). У такому разі до моменту отримання такої ПН використовується рахунок 644

«Податковий кредит», а не 641. Отже, у покупця виникають певні складнощі щодо обліку податкового кредиту. Також недоліками ПДВ є значний його вплив на загальний рівень цін та регресивність, особливо щодо малозабезпечених верств населення. Встановлення нульових ставок на експортні товари створює позитивні передумови для збільшення обсягу експорту та підвищення конкурентоспроможності вітчизняних товарів на світовому ринку.

Якщо аналізувати ключові зміни, які прийняті у Податковому кодексі, то можна стверджувати, що в Україні законодавство передбачає необхідність гармонізації податкової системи з європейськими стандартами, відтак ПДВ у Податковому кодексі був збережений. Дещо змінилося лише його адміністрування. Розробники документа намагалися вирішити комплекс завдань: перекрити найпоширеніші схеми мінімізації оподаткування, вирішити проблему з відшкодування податку, а також знизити внутрішні ціни на зерно та металобрухт.

Специфічною особливістю та важливістю використання специфічних методів податкового обліку є те, що вони визначають податковий період, в якому повинен бути відображений об'єкт податкового обліку (об'єкт оподаткування). Методи податкового обліку проілюстровано на рисунку 1.

Організація податкового обліку на підприємстві з метою забезпечення його економічної стійкості повинна здійснюватись в таких випадках:

- при створенні нового підприємства;
- при реорганізації підприємства, а також за умов розширення діяльності підприємства;
- при відновленні даних бухгалтерського обліку;
- при перегляді облікової політики.

Організація податкового обліку на підприємстві здійснюється самостійно, виходячи з принципів послідовності застосування норм та правил ведення обліку. Всі основні норма та правила ведення податкового обліку на підприємстві мають бути затверджені в Наказі про облікову політику підприємства.

Окрім того, при організації податкового обліку та з метою забезпечення економічної стійкості підприємству слід

сформувати загальну трьохрівневу ієрархічну структуру податкового обліку (рис. 2)

Рівень перший – первинні документи. Форми первинних документів, що можуть використовуватися в податковому обліку умовно можуть бути розділені на три групи:

- встановлені податковим законодавством;
- первинні документи бухгалтерського обліку;
- розроблені підприємством самостійно.

Перша група первинних документів податкового обліку дуже нечисленна та встановлена як нормами спеціальних податкових законів (наприклад, податкові накладні, заява на використання права на податкову соціальну пільгу), так підзаконними нормативними актами.

Слід зазначити, що законодавчі акти з питань оподаткування не містять форм первинних документів – вони тільки встановлюють їх види та напрямки використання. У свою чергу розробка подальшої форми таких документів здійснюється відповідними контролюючими органами (наприклад, податковими органами), до компетенції яких є відповідні повноваження.

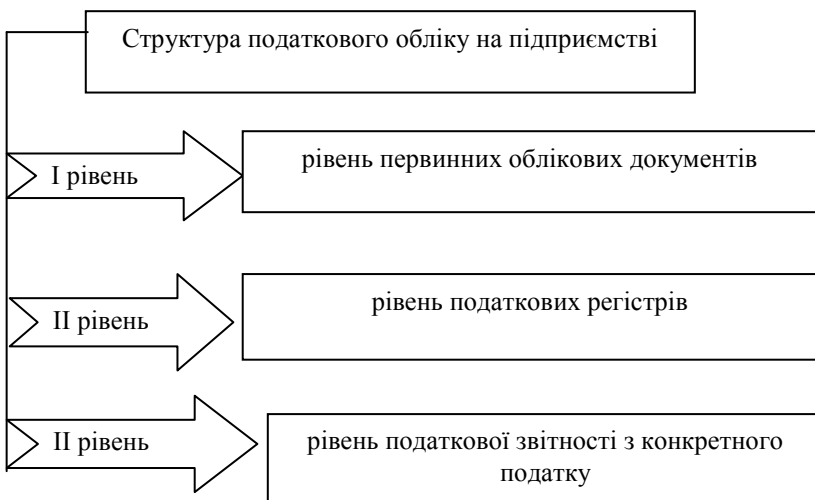

Рис. 2. Загальна структура податкового обліку на підприємстві

У випадку, якщо первинні документи податкового обліку законодавчо не встановлені, замість них на практиці використовують первинні облікові документи бухгалтерського обліку. Саме вони формують другу групу первинних документів податкового обліку.

У ст. 9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» зазначено, що: «підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи. Для контролю та впорядкування оброблення даних на підставі первинних документів можуть складатися зведені облікові документи» [1].

Первинні й узагальнюючі облікові документи можуть бути складені на паперових або машинних носіях і мати такі обов'язкові реквізити:

- назва документа (форми);
- дата й місце складання;
- назва підприємства, від імені якого складений документ;
- зміст і обсяг господарської операції, одиниця виміру господарської операції;
- посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції й правильність її оформлення;
- особистий підпис або інші дані, що дають можливість ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції.

Третя група первинних документів. Крім того, платник податків може розробити первинні документи податкового обліку самостійно (наприклад, довідки бухгалтера або податкові розрахунки, коректування, пояснювальні записки та ін.). При цьому податкові органи не мають права вимагати від платника документів, не встановлених законодавством, але мають право не визнати видатки платника, якщо вони не підтвержені документально. Підприємство самостійно визначає права працівників на підписання відповідних документів, при цьому враховуються посада, займана працівником, і встановлена законодавством форма документа.

Другий рівень – податкові реєстри. Один з головних інструментів податкового обліку - угруповання даних первинних документів в аналітичні реєстри згідно з вимогами податкового, а не бухгалтерського законодавства для формування та

визначення об'єктів обліку, податкової бази, а також заповнення податкових декларацій та розрахунків.

Слід відмітити, що на сьогодні в податковому обліку існують регламентовані податкові реєстри тільки за єдиним податком та податком на додану вартість.

Податкові реєстри - це зведені форми систематизації даних податкового обліку за звітний (податковий) період, згруповані відповідно до вимог податкового законодавства.

Організація системи податкових реєстрів в першу чергу являє собою визначення сукупності показників, прямо або що побічно впливають на розмір об'єктів обліку та їх податкової бази, критеріїв їх систематизації.

Виходячи з цього при організації ведення податкових реєстрів виникає необхідність визначення та використання наступних додаткових категорій:

- одиниці податкового обліку - об'єкти податкового обліку, інформація про яких використовується більш за один звітний (податкового) період;

- показників податкового обліку - перелік характеристик, істотних для об'єкту обліку;

- даних податкового обліку - інформація про величину або іншу характеристику показників (значення показника), що визначають об'єкт обліку, що відображається в розроблених таблицях, довідках бухгалтера й інших документах платника податків, що групують інформацію про об'єкти обліку;

- аналітичних реєстри податкового обліку - сукупність показників (звідні форми), що використовуються для систематизації даних податкового обліку за звітний період, згрупованих відповідно до вимог податкового законодавства, без розподілу (відображення) по рахунках бухгалтерського обліку.

Форми реєстрів податкового обліку й порядок відбиття в них даних первинних і узагальнюючих облікових документів розробляються платником податків самостійно, за винятком установлених законодавчо. Наприклад, до встановлених законодавством відносяться реєстри отриманих та виданих податкових накладних.

Облік в розроблених податкових реєстрах слід організувати таким чином, щоб забезпечити безперервне віддзеркалення в хронологічному порядку фактів господарської діяльності, які

відповідно до встановленого податкового законодавством порядку спричиняють за собою або можуть спричинити зміну розміру об'єкти обліку (об'єкту оподаткування) та його податкової бази.

Оскільки форми реєстрів податкового обліку, дані первинних облікових документів визначаються платником податків самостійно в своїй обліковій політиці він може визначити перелік реквізитів, які повинні міститися в формах аналітичних реєстрів, до яких можуть відноситися наступні:

- найменування реєстру;
- період (дату) складання;
- вимірники операцій (натуральні або грошові);
- податкові реквізити контрагентів;
- найменування господарської операції;
- підпис та розшифрування підпису особи, яка відповідальна за складання реєстрів.

Важливим при організації податкового обліку підприємства в частині впровадження та використання податкових реєстрів є організація їх зберігання наряду з податковими деклараціями та розрахунками. Необхідність зберігання податкових реєстрів в першу чергу пов'язана з тим, що саме в них міститься деталізація облікових даних, що містяться в податкових деклараціях або розрахунках.

Строки зберігання документів визначає “Перелік типових документів”, який розповсюджується не тільки на підприємства, але й на фізичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності. Для більшості первинних документів та облікових реєстрів встановлено строк зберігання в три роки за умови проведення перевірки податковими органами за період, до якого відносяться документи. Якщо перевірка не була проведена, то цей строк збільшується до закінчення перевірки. Однак документи по заробітній платі робітників, а також здійснених нарахуваннях та перерахунках податку з доходів фізичних осіб та єдиного внеску мають строк зберігання до 75 років [4].

Згідно з пунктом 6.10 Положення про документальне забезпечення записів у випадку пропажі чи знищення первинних документів, облікових реєстрів та звітів керівник підприємства (установи) письмово сповіщає про це правоохоронні органи та наказом призначає комісію для встановлення переліку відсутніх

документів та розслідування причин їхньої пропажі чи знищення. Результати роботи комісії оформлюються актом, який затверджується керівником підприємства (установи). Копія акту направляється органу, в сфері управління якого знаходиться підприємство (установа), а також державній податковій інспекції – підприємствами та місцевому фінансовому органу – установами в 10-денний строк [4].

Також при зберіганні реєстрів податкового обліку необхідно забезпечувати їхній захист від несанкціонованих виправлень. Виправлення помилки в реєстрі податкового обліку повинне бути обґрунтоване й підтверджене підписом особи, яка внесла виправлення, з вказівкою дати й обґрунтуванням внесеного виправлення.

Третім рівнем податкового обліку є податкова звітність. Під податковою звітністю розуміються документи, що подаються платниками в податкові органи в строки, установлені законодавством, в яких наводяться дані, пов'язані з обчисленням і сплатою податку.

На сьогодні найважливішим завданням є приведення до єдиних принципів і методів податкової і бухгалтерської звітностей. Бухгалтерський облік, як основний для визначення взаєморозрахунків з державою, платежів і відрахувань до бюджету повинен бути єдиним. Мається на увазі, що в державі повинен існувати єдиний бухгалтерський облік, який визначає порядок визначення фінансових результатів і податкових зобов'язань. Облік податкових зобов'язань не повинен регламентуватися ніякими іншими законами, окрім Закону «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні». На наш погляд, основною причиною розбіжностей у податковій та бухгалтерській звітностях щодо валових доходів та витрат, як і щодо податку на додану вартість є момент їх виникнення. Так, у бухгалтерському обліку доходи та витрати відображаються на основі принципу нарахування за відвантаженою продукцією, виконання робіт, надання послуг, а в податковій звітності діє правило «першої події». Отже, на відміну від податкової звітності, у бухгалтерському обліку отримані аванси (передоплати) не визнаються доходом, а відображаються у складі зобов'язань.

Отже, конструкція обліку в податкових відносинах має складний характер, являючи собою системну категорію. Облікові обов'язки доцільно диференціювати за видовими формами, відокремивши обов'язки з обліку платників податків та обов'язки з обліку об'єктів оподаткування. Податковий облік забезпечує можливість виконання двох наступних стадій податкового обов'язку. Відомості обліку об'єкта оподаткування є підставою для розрахунку суми відповідного податку.

Затребуваним в чинному законодавстві є використання такої моделі співіснування бухгалтерського обліку і оподаткування, коли як базові показники для цілей оподаткування використовуються дані бухгалтерського обліку. При веденні податкового обліку дані, сформовані в бухгалтерському обліку, трансформуються, ґрунтуючись на правилах оподаткування, складається податкова звітність на базі бухгалтерських даних.

Доцільно виділити три моделі податкового обліку залежно від його автономності відносно системи бухгалтерського обліку: - перша модель передбачає використання самостійних аналітичних реєстрів податкового обліку і ведення податкового обліку паралельно з бухгалтерським; - друга модель передбачає застосування в податковому обліку даних, отриманих з бухгалтерського обліку, доповнення реєстрів бухгалтерського обліку реквізитами, що необхідні для обчислення податкової бази, внаслідок чого формуються комбіновані реєстри; - третя модель передбачає використання реєстрів і бухгалтерського, і податкового обліку. Якщо порядок обліку об'єктів і господарських операцій для цілей оподаткування не відрізняється від порядку, встановленого правилами бухгалтерського обліку, застосовуються бухгалтерські реєстри, податкові реєстри можна не вести.

Таким чином, умовою життєдіяльності й основою стабільності підприємства в ринковій економіці є його економічна стійкість. Для забезпечення економічної стійкості підприємств необхідні гнучкість та швидкість реакції на зміни кон'юнктури ринку, підвищення конкурентоспроможності продукції та виробництва, висока інвестиційна активність та фінансова стабільність. Тільки це дозволить підприємству реалізувати всі існуючі можливості для забезпечення умов сталого розвитку.

Бібліографічні посилання

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» № 996-XIV від 16.07.1999 [Електронний ресурс]/ Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/996-14>

2. Перелік типових документів, що створюються під час діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, інших установ, підприємств та організацій, із зазначенням строків зберігання документів, затв. Наказом Мін'юсту від 12.04.2012 р. №578/5 [Електронний ресурс]/ Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0571-12>

3. Податковий кодекс України станом на 26.07.2017 [Електронний ресурс]/ Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

4. Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затв. МФУ від 24.05.1995 № 88 (із змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]/ Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0168-95>

© Бондарчук Н.В., Міньковська А.В., 2017

5.3. Фінансово – економічне забезпечення складових управління процесом обліку основних засобів в аграрному секторі

На сучасному етапі розвитку в нашій країні відбувається перехід до ринкової економіки, який вимагає розробки відповідного господарського механізму, докорінних змін у його функціонуванні та гармонізації інтересів усіх зацікавлених сторін. Тому, процес реформування бухгалтерського обліку, що відбувається в Україні, є цілком закономірним. Здійснення ефективних заходів щодо стабілізації економіки та перехід до ринкових відносин потребують принципово нових підходів до управління основними засобами.

Своїї актуальності проблема ефективного управління обліком основних засобів набула у зв'язку з потребою отримати власниками, кредиторами й інвесторами, як вітчизняними так і